

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1174/2025
15.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милица Видић, адвокат из ..., против тужене Општа болница Сремска Митровица, чији је пуномоћник Биљана Коцан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1906/24 од 30.12.2024. године, у седници одржаној 15.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1906/24 од 30.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1906/24 од 30.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 187/22 од 15.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете исплати износ од 30.491,71 динара са законском затезном каматом почев од 11.08.2022. године до коначне исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.180,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља на плаћање судске таксе на тужбу у износу од 3.120,00 динара и првостепену пресуду у износу од 1.560,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1906/24 од 30.12.2024. године, жалба тужене је одбијена и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу и у одбијајућем делу о трошковима поступка тужене.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, не постоји потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. О захтеву тужиље за накнаду штете коју јој је причинио послодавац неоснованом исплатом обустављених износа тужилине плате синдикалној организацији, уместо продавцу од кога је купила робу на кредит, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама ревизијског суда у којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Осим тога, оспоравање утврђеног чињеничног стања није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете (тужба ради новчаног потраживања) у овом спору поднета је 11.08.2022. године. Поднеском од 29.03.2024. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату износа од 30.491,71 динара, што чини вредност побијаног дела правноснажне пресуде, а што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**